

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Borisem Achmedovem, advokátem, se sídlem Václavská 316/12, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUZL 5388/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2018, č. j. 33 A 59/2016 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2018, č. j. 33 A 59/2016 - 53 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUZL 5388/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 17. 12. 2015, č. j. MMZL 167039/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání 2 přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“. Prvního přestupku (dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu) se žalobce dopustil dne 17. 3. 2015 v 19.35 hodin ve Zlíně na křižovatce místní komunikace ul. Štefánikova s ul. Osvoboditelů, ve směru jízdy na obec

Vizovice, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, na křižovatce řízené světelnými signály, která se nachází ve Zlíně, na silnici I. třídy č. 49, ulice Štefánikova a silnice III. třídy č. 49026, ulice Osvooboditelů, kdy nezastavil na červený signál „Stůj!“ na tříbarevném světelném signalizačním zařízení, pro přímý směr jízdy, před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Druhého přestupku (dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu) se žalobce dopustil dne 24. 3. 2015 v 19:05 hodin, ve Zlíně – Loukách, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, na křižovatce s řízeným provozem, s místní komunikací ulice U Dřevnice, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, kdy se v rozporu se zákonem s vozidlem otáčel a couval v křižovatce, a při tomto manévru ohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci v místě předmětné křižovatky. Za tyto skutky byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Vzhledem k tomu, že se žalobce přestupku skutkové podstaty ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu dopustil opakovaně v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, správní orgán žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a v souladu se zákonem o přestupcích udělil sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 4 měsíců.

[3] Žalovaný popsal průběh správního řízení a to, že správní orgán prvního stupně provedl výslech 2 příslušníků Policie České republiky – nstržm. Žákové a nstržm. Zámečnickové. Ve vztahu k prvnímu přestupku poukázal na výslech zasahující policistky a obsah videozáznamu, z něhož vyplývá, že žalobce nezastavil ani na světelný signál se světlem v barvě červené. Žalovaný dopočetl, že žalobce mohl světelný signál žluté barvy, na nějž měl rovněž reagovat podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, vidět přibližně ze 70 m, přičemž na této vzdálenosti za předpokladu jízdy povolenou rychlostí mohl bezpečně zastavit. Žalobce podle žalovaného nebyl při rozsvícení žlutého signálu tak blízko, aby směl pokračovat v jízdě. Výslech jedné policistky v kombinaci s videozáznamem a fotodokumentací ze silniční kontroly považuje žalovaný za dostačující k prokázání tohoto protiprávního jednání. Poukaz žalobce, že zasahující policistka si nepamatuje, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno, z čehož dovozuje, že se tak stalo až 2 km od křižovatky, považuje žalovaný za irelevantní. S ohledem na pořízenou dokumentaci žalovaný dovodil, že žalobce byl kontrolován u zastávky MHD Slovenská.

[4] Ve vztahu ke druhému přestupku žalovaný uvedl, že úprava předmětný skutkové podstaty má za účel zamezit nežádoucímu ovlivnění provozu na světelných křižovatkách nevhodnými jízdními manévry. Žalobce se prakticky přímo před policisty sledujícími provoz na pozemních komunikacích otáčel se Škodou Fabia v křižovatce silnice I/49 (Třída Tomáše Bati) a ulice U Dřevnice vedoucí kolem čerpací stanice OMV přes železniční přejezd do čtvrti Louky. Tato křižovatka je řízená světelným signalizačním zařízením; žalobce odbočil ve směru od centra Zlína vlevo k objektům firmy Zliner mezi autosalony Ford a Fiat, kde se otáčel i za pomoci couvání, aby nakonec zůstal stát na přechodu pro chodce a následně jel zpět směrem do centra Zlína. Když žalobce odbočoval dle svých slov vlevo, tak sice vozidla jedoucí ve směru od Otrokovic do centra Zlína měla signál „Stůj!“, nicméně vozidla jedoucí ve směru od objektů firmy Zliner jedoucí do centra Zlína musela mít signál „Volno“. Podle žalovaného je lhostejné, zda se žalobce otáčel přímo v křižovatce nebo 10 m za ní, protože takovou vzdálenost je stále možné považovat za těsnou blízkost, jelikož i v takové vzdálenosti negativně ovlivňuje (nebo může ovlivnit) bezpečnost a plynulost provozu těch vozidel ve volných směrech jízdy, jejichž řidiči zcela právem očekávají, že mohou křižovatku volným směrem bezpečně projet. I kdyby verze policistky Zámečnickové nebyla přesná v popisu jednání žalobce, pak i žalobcem samotným prezentovaná verze příběhu naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Žalovaný neshledal důvod policistce Zámečnickové nevěřit, její výpověď se shoduje s prvotní dokumentací. Fotografie odpovídají tomu, že vozidlo žalobce bylo zastaveno právě v momentě, kdy nacouval

pokračování

do pravého odbočovacího pruhu tak, jak uvádí svědkyně. Věrohodnost svědkyně nenarušuje nekonkrétní obvinění žalobce, že je přehnaně horlivá nebo že její popis jednání je podle žalobce nelogický.

[5] K otázce provedení ústního jednání a neakceptování opakovaných omluv žalobce žalovaný konstatoval, že třetí omluvu, kterou žalobce sdělil správnímu orgánu nejprve telefonicky, aby ji následně potvrdil písemně 3 dny po termínu ústního jednání s poukazem na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 2. 7. 2015, s účinností ke dni 1. 7. 2015 s posledním datem kontroly dne 4. 9. 2015, když jednání se mělo konat dne 23. 9. 2015, nevyhodnotil jako včasnou, neboť žalobce od doručení předvolání svévolně otálel se zasláním omluvy. To, že si žalobce nepřebíral poštu na adrese H. 558, kde měl přebývat, jde jen k jeho tíži. Nadto žalovaný poukázal na to, že žalobce byl předvolán v době vycházek. Žalovaný proto vyslovil závěr, že žalobce neměl v úmyslu se ke správnímu orgánu dostavit v nařízených třech termínech ústního jednání a že svou pracovní neschopnost používal jako nástroj průtahů v řízení tak, aby se vyhnul odpovědnosti za spáchané skutky. Žalovaný rovněž s ohledem na skutkové okolnosti případu a ohrožení ostatních účastníků provozu jednáním žalobce souhlasil s výši uložené sankce. To, že fakticky nedošlo k žádnému poškození, nelze hodnotit jako polehčující okolnost; pokud by totiž k nějakému faktickému následku došlo, jednalo by se pravděpodobně o trestný čin, nikoli o přestupek.

[6] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu** ze dne 11. 5. 2016, v níž namítal, že správní řízení bylo zatíženou podstatnou vadou, jelikož mu správní orgán neumožnil účast při jednání konaném ve věci dne 23. 9. 2015, při němž prováděl důkazy. Správní orgány přitom v rozporu se zákonem nereflektovaly, že žalobce byl dlouhodobě nemocný, což dokládal příslušným rozhodnutím o pracovní neschopnosti. Jeho zdravotní stav byl vážný, o čemž svědčí i to, že se připravuje na operaci krční páteře. Pokud byla jeho omluvenka vyhodnocena jako nedostatečná, měl jej správní orgán vyzvat k doplnění, zvláště když po telefonickém rozhovoru s úředníkem panem G. měl za to, že jednání bude odročeno. Předchozí omluvenky, které byly totožně odůvodněné, správní orgán uznal. Povolené vycházky mu neumožňovaly dostavit se k jednání včas. Dále uvedl, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly jím navržený důkaz výslechem druhého ze zasahujících policistů. Správní orgány podle jeho názoru zcela rezignovaly na vyhledávání důkazů svědčících v jeho prospěch. Žalobce přitom zpochybnil tvrzení první policistky týkající se prvního přestupku, že vozidlo řídil, neboť nebyl zachycen na příslušném videozáznamu, přičemž poukázal na nepřesnosti v její výpovědi. Videozáznam je podle žalobce nekvalitní a nezachycuje průběh celé akce policie, tudíž nelze tvrdit, že bylo vše prokázáno. Žalobce přitom opakoval, že v celém průběhu správního řízení tvrdil, že přestupek nespáchal, tudíž měly správní orgány vyvinout vyšší aktivitu. Policisté nejsou objektivní, neboť jsou hodnoceni dle odhalených a projednaných přestupků. Ve vztahu ke druhému přestupku namítal, že popis uvedený zasahující policistkou je naprosto nelogický, neboť s ohledem na šířku vozovky se mohl otočit rovnou, aniž by prováděl jakékoli couvání. Ve skutečnosti však udělal pouze to, že po odbočení ve směru areálu firmy Zliner za hranicí křižovatky provedl obrat, přičemž se řádně zařadil do odbočovacího pruhu ve směru do centra Zlína, což není podle žalobce protiprávní. Policistku Zámečnickovou označil za nadměru horlivou, což ovlivňuje použitelnost její výpovědi. Příslušná fotodokumentace z tohoto přestupku vlastní protiprávní jednání nezachycuje, protože byla pořízena až po zastavení žalobce na pokyn policie. Žalobce proto dovozoval, že věc byla nedostatečně vyšetřena, což vedlo k jejímu nesprávnému posouzení.

[7] V **napadeném rozsudku** krajský soud k otázce porušení procesních práv žalobce provedením ústního jednání bez jeho přítomnosti konstatoval, že opakovanou omluvu žalobce nelze považovat za náležitou. Žalobce byl správním orgánem upozorněn na to, že nelze automaticky předpokládat vyhovění případné další žádosti o přeložení termínu konání ústního

jednání ze stejného důvodu, jaký byl v minulosti prvostupňovým správním orgánem akceptován. Žalobce správní orgán telefonicky kontaktoval až dne 21. 9. 2015 s tím, že neví, zda se bude moci ústního jednání zúčastnit, neboť je stále v dočasné pracovní neschopnosti, přestože má stanovené vycházky a přestože zvažuje své zastoupení zmocněncem. K zaslání písemné omluvy pak došlo poté, co se jednání konalo v nepřítomnosti žalobce. Omluvu žalobce vyhodnotil soud jako nedostatečnou, neboť ten již od 4. 9. 2015 věděl o nařízeném jednání, přičemž vyčkal až na den 21. 9. 2015, kdy teprve kontaktoval správní orgán. Soud nevyloučil, že je nutné v určitých případech akceptovat i omluvu zasloučenou dodatečně; to však není projednávaný případ, neboť se žalobce dovolával též pracovní neschopnosti jako u předchozích omluv. Z předloženého rozhodnutí o pracovní neschopnosti přitom nevyplývá velká závažnost a naléhavost zdravotního stavu žalobce. Nadto jednání bylo nařízeno v době vycházek žalobce, během nichž se mohl žalobce jednání zúčastnit. Za takové situace nebylo věcí správního orgánu, aby žalobci zajišťoval odvoz či dále zkoumal jeho zdravotní stav. Žalobce nemohl nabyt ani legitimní očekávání stran přeložení jednání na základě své telefonické omluvy ze dne 21. 9. 2015, neboť při ní pouze vyjádřil úvahy o možném zmocnění jiné osoby; jelikož se žalobce omlouval opakovaně, nebylo soudu zřejmé, proč své zastupování v řízení neřešil konkrétněji již dříve.

[8] Ve vztahu k prokázání spáchání obou přestupků stěžovatele soud souhlasil s tím, že správní orgány vyslechly pouze 2 zasahující policistky, přičemž každá z nich byla svědkem pouze jednoho protiprávního jednání žalobce. První přestupek je dostatečně prokázán videozáznamem, fotodokumentací vozidla žalobce a svědeckou výpovědí policistky Ž. Při konfrontaci videozáznamu a pořízené fotodokumentace z místa silniční kontroly vyplývá, že na všech záznamech bylo zachyceno totožné vozidlo. Vše dokresluje výpověď policistky Ž. Za takové situace nebylo na místě vyslýchat dalšího zasahujícího policistu, neboť by tím byla skutková zjištění dále pouze posílena. Na tom ničeho nemění námitky žalobce stran nedostatečného určení místa silniční kontroly; možnost záměny byla s ohledem na provedené důkazy vyloučena. Ohledně prokázání druhého přestupku soud vysvětlil, že správní orgán není návrhy účastníky řízení na provedení dokazování vázán, pakliže není provedení důkazu nezbytné pro zjištění stavu věci. Ve vztahu k výpovědi policistky Zámečnickové soud vyšel z toho, že je na ni nutné nahlížet jako na výpověď úřední osoby, proto ji nelze považovat za nevěrohodnou pouze proto, že se v ní uvedený popis skutkového děje jeví žalobci jako nelogický. Pokud žalobce namítá, že vozovka byla v daném místě dostatečně široká, takže se mohl otočit do protisměru a pokračovat v jízdě rovněž bez couvání, nic to nemění na skutečnosti, že by rovněž toto jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku, který je žalobci kladen za vinu. I tento přestupek je dle soudu dostatečně prokázán výpovědí zasahující policistky, kterou nelze zpochybnit jen na základě nepodložených tvrzení žalobce. To, že s ohledem na předmětné jednání nebyl proveden ze strany policistů žádný videozáznam, na věci nic nemění. Protože soud souhlasil se zjištěním správních orgánů, že se stěžovatel s vozidlem otáčel přímo v křižovatce, nezabýval se již úvahami stran možného posouzení toho, kdy by obdobné jednání bylo spácháno 10 m od křižovatky. Jako obiter dictum však soud uvedl, že i v této vzdálenosti by otáčení bylo protiprávní.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení **kasační stížnost**, v níž uvedl, že se dovolává kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil s tím, že by skutkový stav v dané věci byl řádně prokázán. Tvrdil, že i v přestupkovém řízení musí být brány v potaz stejné záruky, jako v případě trestního řízení. V tomto směru se dovolával zásady in dubio pro reo a požadavku patřičného důkazního standardu. Nestačí tedy, že správní orgány dospěly k pouhé pravděpodobnosti spáchání protiprávního jednání. Existuje-li

pokračování

pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Trval na tom, že měl být proveden výslech všech policistů. To, že tomu tak nebylo, vedlo k popření povinnosti správních orgánů vyhledávat důkazy i ve prospěch obviněného. Tvrzení policistky Žákové přitom bylo z jeho strany zpochybněno např. tím, že není zřejmé, kde došlo k vlastnímu zastavení vozidla. Poukazoval přitom na to, že zasahující policistka měla tvrdit, že vozidlo žalobce měla po celou dobu vidět; pokud by však místo kontroly bylo jinde, nebylo by toto tvrzení s ohledem místo zásahu pravdivé. Svědeckou výpověď policistů nelze hodnotit jako a priori věrohodnou, neboť i policisté jsou majetkově zainteresováni na výsledku řízení. Stěžovatel se ostatně pozastavil nad tím, že obrazový záznam nezachycuje celý zásah. Ve vztahu ke druhému přestupku poukázal na jeho nelogičnost, neboť pokud měl volno pro odbočování, mohl se na místě s ohledem na šířku komunikace bez jakýchkoli problémů otočit. Skutečnost byla naopak taková, že v křižovatce odbočil ve směru areálu firmy Zliner, kde až za hranicí křižovatky (cca 10 metrů za hranicí křižovatky) provedl obrat, čímž zákon podle jeho názoru neporušil. Policistka zasahující v tomto případě je podle stěžovatele známa svou nemístnou horlivostí vedoucí ke kriminalizaci zcela legálního jednání. Stěžovatel proto vyslovil názor, že za takové situace měli být vyslechnuti oba zasahující policisté. Příslušná fotodokumentace zachycuje pouze stav po zastavení vozidla zasahujícími policisty, proto je neprůkazná.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 18. 5. 2018, v němž tvrdil, že skutkovými otázkami uplatněnými stěžovatelem se dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí. Byly totiž porovnány fotografie z místa zastavení vozidla v případě prvního přestupku a bylo konstatováno, že stěžovatel byl zastaven v místě zastávky MHD Slovenská. Žalovaný tak měl za to, že námitky stěžovatele byly pouze obecného charakteru. Setrval na stanovisku, že výslech druhého zasahujícího policisty by nic nepřinesl. Ke druhému přestupku se žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí obsáhle vyjádřil; i kdyby stěžovatel svůj otáčecí manévr provedl 10m od křižovatky, pak by se na právní kvalifikaci skutku ničeho nezměnilo. Na jeho závěrech rovněž ničeho nemění ani obrana stěžovatele, že svým jednáním nikoho neohrozil. Dále poukázal na to, že stěžovatel je opakovaným pachatelem přestupků na úseku dopravy, který využívá obstrukční praktiky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne

4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130. Ačkoli stěžovatel tento důvod ve své kasační stížnosti výslovně použil, fakticky však žádnou argumentaci dovozuji naplnění důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neuvedl, neboť materiálně pouze nesouhlasil se závěry krajského soudu vycházejícími z obsahu správního spisu. Skutečnost, zda tyto závěry jsou správné, však naplňuje posouzení kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek není zatížen vadou nepřezkoumatelnosti.

[14] K posouzení naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[15] Pro posouzení námitek stěžovatele stran nedostatečného prokázání jeho viny v případě spáchání dvou předmětných přestupků podle zákona o silniční dopravě je podle Nejvyššího správního soudu stěžejní obsah správního spisu a správním orgánem provedené dokazování. Ve správním spisu se nachází oznámení prvního přestupku. Z jeho obsahu je patrné, že dne 17. 3. 2015 v 19:35 hodin ve Zlíně, na křižovatce ulice Štefánikova a ulice Osvoboditelů, ve směru jízdy na obec Vizovice, stěžovatel jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X, na křižovatce řízené světelnými signály, nezastavil na červený signál „Stůj!“ před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, čímž se měl dopustit porušení § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z oznámení, týkající se druhého přestupku plyne, že se stěžovatel přestupku dopustil tím, že dne 24. 3. 2015 v 19:05 hodin, ve Zlíně – Loukách, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, na křižovatce s řízeným provozem, jako řidič výše specifikovaného vozidla, couval a otáčel se v křižovatce a při tomto manévru ohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci předmětné křižovatky, čímž se měl dopustit porušení § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

[16] Součástí správního spisu je ve vztahu k prvnímu přestupku CD, jež obsahuje videozáznam zachycující projetí vozidla bílé barvy v provedení kombi, jehož zadní sklo je polepeno bílou plochou. Součástí CD je dále fotodokumentace zachycující průběh silniční kontroly týkající se prvního přestupku, na nichž je zobrazen stěžovatel a vozidlo bílé barvy v provedení kombi, jehož zadní sklo je polepeno bílou reklamní plochou.

[17] Ve vztahu ke druhému přestupku správní spis obsahuje fotodokumentaci zobrazující opět vozidlo bílé barvy v provedení kombi stojící v křižovatce v levém odbočovacím pruhu.

[18] Dále správní orgán prvního stupně provedl výslech policistky Ž. týkající se prvního přestupku, která popsala, že viděla projet vozidlo křižovatkou přes svítící červený světelný signál „Stůj!“ na semaforu, vozidlo následně s kolegou zastavili. Jako řidič byl zjištěn stěžovatel. Ve výhledu na místo spáchání přestupku ji nic nebránilo. Vozidlo mezi zjištěním přestupku a jeho zastavením neztratila z dohledu. Policistka však nebyla schopna uvést, kde došlo k zastavení vozidla stěžovatele. Stěžovatel byl ve vozidle sám. Podle svědkyně nemohlo dojít k záměně vozidla nebo řidiče.

[19] Z výslechu policistky Z. týkající se druhého přestupku vyplývá, že viděla, jak řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, bílé barvy, jedoucí ve směru od centra města Zlína a v odbočovacím jízdním pruhu směrem doleva se rozhodl v křižovatce řízené světelnými signály otočit. Nejprve si řidič najel do prostoru křižovatky a po vytočení vozidla zůstal stát na přechodu pro chodce, který je na komunikaci mezi firmami Fiat a Ford a který je souběžný s tř. T. Bati. Mezitím řidiči jedoucí od Otrokovic směrem na Zlín měli pro svůj směr jízdy již zelený světelný signál „Volno“ na semaforu a vozidla se rozjela směrem na centrum města Zlín.

pokračování

Stěžovatel na tuto situaci zareagoval tak, že začal nacouávat se svým vozidlem do jízdního pruhu, který je určen pro směr jízdy vpravo, tedy pro směr jízdy na centrum města Zlína od firmy Zliner. Stěžovatel se při couvání se svým vozidlem ocitl až v jízdním pruhu, který je určen pro odbočení doleva a také pro přímý směr jízdy od firmy Zliner. Jako řidič byl svědkyní ztotožněn stěžovatel. Vozidlo mezi zjištěním přestupku a jeho zastavením svědkyně neztratila z dohledu. Stěžovatel jel ve vozidle sám. Podle svědkyně nemohlo dojít k záměně vozidla nebo jeho řidiče.

[20] S ohledem na výše rekapitulovaný obsah správního spisu a provedené dokazování Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným a krajským soudem, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a že byla dostatečně dokázána vina stěžovatele. Stěžovatel sice obsáhle cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu stran dokazování viny ve správním trestání, ale tato judikatura bez dalšího nedokládá, že v případě stěžovatele správní orgány postupovaly chybně, resp. že neprokázaly skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti

[21] Ve vztahu k prvnímu přestupku má Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem za to, že ten bez jakýchkoli pochyb prokazuje výpověď policistky Ž., ve spojení s příslušným videozáznamem zachycující „průjezd vozidla na červenou“ a s fotodokumentací z místa silniční kontroly. Jak přitom správně poukázal krajský soud, fotodokumentace z místa silniční kontroly a videozáznam zachycují totožné vozidlo typu kombi v bílé barvě s bílým polepem zadního skla. Za této situace pokud stěžovatel nepopírá, že byl policejní hlídkou kontrolován on, přičemž v průběhu kontroly byla pořízena příslušná fotodokumentace, je Nejvyššímu správnímu soudu zjevné, že to byl rovněž on, kdo předmětné totožné vozidlo řídil při průjezdu křižovatkou ul. Štefánikova s ul. Osvoboditelů. Poukaz stěžovatele na to, že svědkyně Ž. nebyla s odstupem času schopna uvést, kde došlo k vlastnímu zastavení a kontrole stěžovatele, na tom nemůže ničeho změnit. Za stěžejní při hodnocení její výpovědi totiž Nejvyšší správní soud považuje to, že svědkyně souvisle a bezrozporně vypovídala k celému incidentu a jí vnímanému běhu událostí, který odpovídá dalším důkazním prostředkům. Námitky stěžovatele, že mohl být zastaven po ujetí delší vzdálenosti, byť žalovaný k tomu jasně uvedl, že tomu tak s ohledem na jeho znalost místních poměrů a pořízenou fotodokumentaci být nemůže, neboť stěžovatel měl být zastaven u zastávky MHD Slovenská, považuje Nejvyšší správní soud za ryzí, ničím nepodložené spekulace, které nemohou otřást věrohodností svědkyně Ž. a její výpovědi.

[22] Ve vztahu ke druhému přestupku má Nejvyšší správní soud rovněž za to, že i ten byl správními orgány dostatečně stěžovateli prokázán. Stěžovatel skutková zjištění správních orgánů napadá pouze tím, že vytýkané jednání se mu zdá nelogické, neboť otočit se v předmětné křižovatce mohl bez toho, aby zajel na komunikaci směřující k areálu firmy Zliner. Názor stěžovatele, že takové jednání je nelogické, však nijak nevyvrací to, že se děj mohl odehrát tak, jak zjistily správní orgány. Naopak správními orgány prokázané jednání se Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na místní poměry jeví jako logické a pochopitelné – pokud se totiž stěžovatel začal otáčet v křižovatce, musel v tento okamžik zareagovat na to, že v týž moment měli řidiči vyjíždějící od firmy Zliner doprava směrem do centra Zlína signál volno, což skutečně mohlo vést k tomu, že stěžovatel i přes značnou šířku předmětné komunikace nemohl jím zamýšlený „otáčecí“ manévř plynule dokončit, ale musel zacouvat (zvláště když následně měli signál volno řidiči jedoucí od Otrokovice směrem do Zlínu) a následně zastavit na místě, kde jej kontrolovala hlídka policie.

[23] K tomu musí Nejvyšší správní soud uvést, že řada nedbalostních jednání vzniká nesprávným vyhodnocením situace, zbrklostí či roztržitostí, se při zpětném pohledu i pro samotné aktéry může jevit jako nelogická; to však nijak nezpochybňuje, že se takové jednání skutečně událo. Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s tím, že by výpověď policistky Z. byla

nepoužitelná, resp. nevěrohodná, jen proto, že ji stěžovatel označil za horlivou. Toto své tvrzení nijak nedoložil a nevysvětlil, v čem její horlivost v jiných případech spočívala, resp. kdy tato policistka pochybila či následně nesprávně či účelově před správním orgánem vypovídala. Pokud by Nejvyšší správní soud akceptoval to, že pouhé tvrzení o horlivosti policisty bez dalšího znevěrohodňuje či jinak diskvalifikuje jeho výpověď, poskytl by tím účinný prostředek pachatelům protiprávní činnosti, jak se zbavit odpovědnosti za své protiprávní jednání.

[24] Ostatně samotný stěžovatel fakticky uznává, že se na předmětném místě v inkriminovanou dobu otáčel, avšak podle jeho názoru přibližně 10 m od hranice křižovatky. V tomto směru však platí právní závěr krajského soudu i žalovaného, že i takové jednání v podobě otáčení se v bezprostřední blízkosti křižovatky s řízeným provozem, čímž bez jakýchkoli pochyb je (podle stěžovatele sice přibližná) vzdálenost 10 m od frekventované komunikace a křižovatky, je protiprávní – srov. ustanovení § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Obrana stěžovatele spočívající v tom, že fakticky spáchal jiné, nicméně taktéž protiprávní, jednání, nemůže zpochybnit věrohodnost svědkyně Z. a její výpověď.

[25] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgán prvního stupně s ohledem na provedené důkazy (ve vztahu k prvnímu přestupku s ohledem na výpověď policistky Ž., fotodokumentaci a videozáznam; ve vztahu ke druhému přestupku s ohledem na fotodokumentaci odpovídající tomu, kde mělo být vozidlo zasahujícími policisty zastaveno, a výpověď policistky Z.) provedl dostatečné dokazování, neboť výpovědi obou svědkyň byly přesvědčivé, logické, smysluplné, reálné, vnitřně bezrozporné a odpovídající dalším důkazním prostředkům. Pokud stěžovatel za této situace chtěl výpověď obou zasahujících policistek nechat rozvést a doplnit, měl se on sám nebo jím zvolený zástupce účastnit ústního jednání v jeho věci a klást svědkyním příslušné dotazy a případně s ohledem na jejich výpovědi požadovat doplnění dokazování; jeho následné připsy dovozující, že se věci mohly udát i jinak, jelikož vytrhával jednotlivé části obou výpovědí svědkyň z jejich kontextu, nepředstavují relevantní skutečnosti zpochybňující důkazní prostředky provedené správním orgánem. Jestliže stěžovatel za výše popsané situace zůstal nečinný, je nutné toto klást k jeho tíži, zvláště když podle předvolání k ústnímu jednání ze dne 24. 8. 2015 byl informován o tom, že součástí tohoto jednání bude svědecký výslech. Za dané důkazní situace nebylo povinností správního orgánu prvního stupně provádět výslechy druhého policisty zasahujícího u každého z přestupků, neboť nebyly zjištěny okolnosti, které by odůvodňovaly další prověřování výpovědi zasahujících policistek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 - 52, týkající se prokázání toho, zda řidič držel za jízdy telefon a závěrů tohoto soudu stran provedení dalšího dokazování ověřující, zda zasahující policisté skutečně mohli vidět, jak řidič používá telefon či nikoli).

[26] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

6 As 158/2018 - 26

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu